

Zelený list 2014

Tradiční soutěž Zelený list se konala v sobotu 31. 5. 2014. Zúčastnilo se jí letos 14 dětí... Tak to ne prosím, tohle čteme každý rok pořád dokola...

Co zkusit napsat něco o krásném slunečném dni, narušeném pár mráčky a studeným větrem, usměvavých instruktorech a pomocnících, nervózně pobíhající fotografce, myši, co nás všechny budila, výborné organizaci, kompotovaných broskvích, čtvrt hodinovém lovení dioptrické čočky v oku, nebo alespoň o něčem z toho?

Pátek byl pro mě jako vždy o něco méně hektickým dnem, než jiné pracovní dny. Důležitá byla vidina toho, že večer se potkám s fajn lidmi na Jezírku a že se bude něco dít. Bohužel se moje těšení negativně podepsalo na pracovním nasazení, ale naštěstí nikdo nedošel k újmě, a tak jsem celá šťastná nabrala dalšího pomocníka, nějaké to jídlo nutné k přežití a kolem šesté se moje maličkost nacházela v nejdůležitější místnosti celé akce Zelený list, kuchyňce, potažmo jídelně.

Prvním úkolem bylo vytrhat diplomy ve tvaru listu pro účastníky, což se stalo velkou zábavou, obzvláště při porovnávání šikovnosti žen a mužů. Nemusím, myslím, zdůrazňovat, kdo na tom byl lépe. Poté jsem odmítla jít vyznačit trasu a poté jsem si to zase rozmyslela a tak jsme vyrazili rovnou ve třech, aby nás nebylo málo. Značení trasy se zvrhlo v bádání, zda jsme již za úrovní Jezírka či nikoliv, neboť jsme se rozhodli naše milé ratolesti spíš protáhnout schůdnějším houštím a lesem, než trapně po cestách. Byly chvíle, kdy jsme se vzájemně uklidňovali, že naštěstí celou trasu značíme, takže v případě ztracení se můžeme vždy vrátit po námi vyvěšených fáborkách. Když zoufalství gradovalo, potkali jsme ceduli s naučnou trasou, na které byl malý plánec a tak jsme se cítili zachráněni. Ovšem jen do chvíle, než jsme pochopili, že každý z nás tří tento malý plánec pochopil jinak. Pravděpodobně to byl nakonec instinkt, který nás navedl správným směrem, a pak už jsme se jen dohadovali, kdo z nás to vlastně říkal a kdo měl pravdu se směrem trasy.

Procházka to byla ale suprová, zasloužila si hned po příchodu večeri. Babinec mezitím uvařil pudink, nachystal ceny a pro první místa poháry. Po rozebrání neaktuálnějších drbů a problémů, u kterého jsme poctivě dodělali zbylé broskve z konzervy, jsme všichni zalehli. Kulíšci z důvodu generačního rozdílu obsadili jinou místnost na spaní, a tak jsme my, staré páky, mohli v klidu už kolem desáté zalehnout. Někteří usnuli hned v první vteřině, což nás nespavce zarmoutilo, ale po chvíli jsme byli potěšeni jejich rozhořčením z probuzení, neboť se objevila akustická nedokonalost místnosti na spaní. Přímou u mé hlavy se totiž rozhodla opepřit náš klidný spánek jedna laskavá myš, chroustajíc něco velmi intenzivně, avšak nikoliv přímo v místnosti, ale jakoby zvnějšku. Mělo to za následek, že nejmoudřejší z nás si odsunul karimatku do jiného kouta kuchyňky (a vedle mě bylo více místa) a někteří se dokonce v noci báli a vůbec to v nás všech budilo různorodé emoce.

Do dalšího dne jsme ale vstávali víceméně všichni čilí a s krásným tématem na půl dopoledne: zážitky s chroustající myš. Už v půl deváté do našeho perfektně nachystaného systému dorazili první účastníci, a pak už jsme jen vyčkávali, než dorazí zbytek. Začalo se o něco později, což vzhledem k nízkému počtu účastníků mnoho nevadilo, jelikož se vše stejně krásně stíhalo. Po klasickém vysvětlení pravidel se už na startu chystala první hlídka. Dostala, tak jako všechny ostatní, papíry na vyplňování otázek, tužku a vyrazila. Některé hlídky běžely, tedy minimálně prvních sto metrů na dohled od Jezírka, jiné to braly poklidným tempem. Na úkolových stanovištích se velmi osvědčili Kulíšci, kteří zkušeně vysvětlovali dané úkoly a vůbec to tak nějak vše zase skvěle fungovalo. Hlídky, které již zodpověděly na všechny otázky na tabulích podél trasy v lese, pak na Jezírku čekalo ještě náročné prolézání mezi sítí provázků tak, aby se pokud možno nedotkli žádného z nich. Také poznávání stromů podle listů a jehličí, uzlování, mapa s buzolou, poznávání bezobratlých z jezírka, poznávání koření podle čichu a na závěr rozluštění šifry, která jim napověděla duchaplným slovem: „pokračujte“ k doběhnutí do cíle.

My, kteří jsme značili trasu, jsme byli velice rádi, že naše nezapné žerty o různých přírodních překážkách číhajících v lese, kterými jsme děsili Opici, se nevyplnily a nikdo se nezranil.

Unavené děti ještě po doběhnutí dokončily průběžný úkol, což bylo vytvoření prezentace svého oddílu. Ztížením bylo použití několika konkrétních slov. Kluci z Rozmarýnku svůj úkol pojali originálně a provedli nás u své prezentace vtipně večerními novinami televize Nova, což u mě vyvolalo opětovné udivení nad tím, čím se dokáže polovina národa večer zabavit a jak výstižně to dokáže parta malých kluků vyjádřit.

Kromě zmíněného oddílu Rezeda z Rozmarýnku přijela také nejméně početná skupinka dětí z Lipové. Další oddíl dojel na Jezírko až z Bílovic nad Svitavou a dokonce vybojoval první místo ve starší kategorii. Všechny děti byly nakonec spokojené, šťastlivci na prvních místech oceněných poháry se do svých cen hned pustili.

Stejně tak jsme byli spokojení i my, co jsme s akcí jakýmkoliv způsobem pomáhali. Dopadlo to jako vždy báječně. Nakonec jsme si nacpali žaludky provizorním obědem a dohodli se, že se ještě odpoledne u příležitosti Opíččiných narozenin setkáme, což už je ale zase jiné vyprávění.

Zapsala: Janča

